

[Aksel Møller.]

Hvad angår de to lovforslag, som nu er til anden behandling og den højtærede formand har tilladt os at omtale under eet, så er de, som det fremgik af den ærede ordførers tale, blevet foreslået ændret under udvalgsarbejdet. Jeg synes nu, det ene har skæmmet sig i betydelig grad ved den ændring, der er foreslået. Jeg synes, at lovforslaget om præmiering af en begrænset opsparing så bedre ud i den form, hvori det blev fremsat, end i den form, det nu vil få. Efter ændringsforslagene har man for det første sat en maksimumsgrænse for den indtægt, der kan blive tale om kan få præmie for opsparing. Lad mig gøre en bemærkning til motivering for, hvorfor jeg synes, det er forkert. Jeg synes, det er forkert, fordi det er givet, at der for den del af indkomsten, der ligger over den nævnte grænse, kan blive tale om en opsparing, som det vil være klogt at søge at lokke over i bunden tilstand. Men værst forekommer det mig, at man har indføjet en forøgelse og udvidelse af det formynderskab, som der altid vil være en tendens til i et sådant lovforslag. Det radikale venstre har strammet betingelserne for, at beløb kan frigives, og derved har det radikale venstre forøget administrationen og skabt vanskeligheder fremover, idet en sparer, som af en eller anden personlig grund ser sig nødsaget til at få de opsparede midler frigjort i utide, først skal igennem administrationens kanaler, for at dette kan ske. Det er lovforslaget ikke blevet bedre af, men der er et flertal, der er enig om, at sådan skal lovforslaget se ud, og vi vil ikke forhindre, at lovforslaget gennemføres. Tanken er altfor god. Den tanke at præmiere opsparing har der været talt for meget om i de senere år under politiske diskussioner her i tinget til, at man, når man nu ser en antydning af, hvordan det kan laves på et enkelt område, skulle lægge det hindringer i vejen, og så er der den store trøst, at der ikke derved betros den højtærede regering flere penge; det har nærmest den modsatte virkning.

Hvad nu angår lovforslaget om fremme af eksportinteresserne, så er vi enige om, at dette lovforslag skal modtage den samme behandling af det konservative folkeparti

her i det høje ting som lovforslaget om præmiering af opsparing. Vi vil ikke modsætte os, at det gennemføres. Vi kan godt se, at det er en væsentlig udvidelse af den eksportkreditordning, vi hidtil har haft, ikke mindst fordi beløbet bliver meget betydeligt forøget, men også fordi forslaget synes at give kreditter i selv ganske ekstraordinære tilfælde, f. eks. i forventning om eller med udsigt til eksport. Det gør isen noget tyndere, så sikkerheden bliver mindre, end den hidtil har været.

Det er vel med en vis ret, jeg gør opmærksom på, at den fremgangsmåde, som man ifølge lovforslaget og bemærkningerne til det tænker sig anvendt, meget nemt kan betyde, at Danmark får betydelige og langvarige udlæg. Det er klart, at netop disse langvarige udlæg i den akutte situation er noget af det vanskeligste for os at bære. Nu har imidlertid lovforslaget fundet sin form, og vi vil ikke, når der står et flertal bag det, søge at forhindre dets gennemførelse.

Om de to lovforslag, som efter mødet i i dag vil kunne gå videre til tredje behandling, kan man sige, at hvis det er det eneste, der kommer ud af hele buketten, er det en sørgelig skæbne, der har ramt regeringens bestræbelser, og så må det tidspunkt vel snart være kommet, da man gennem en helt anden parlamentarisk situation søger at åbne mulighed for at overvinde de vanskeligheder, Danmark befinder sig i.

Udviklingen siden debatten i slutningen af sidste uge giver ikke indtryk af, at der er nogen sikkerhed i regeringskredse for den nærmeste fremtid. Man mærker det på den måde, hvorpå oppositionspartierne bliver behandlet både i „Social-Demokraten“ — og det skal jeg såmænd ikke sige noget til, for „Social-Demokraten“ har sin ganske bestemte opgave i denne situation — og fra radikal side. Det forekommer mig, at man her rejser ganske urimelige beskyldninger mod oppositionspartierne for at forsinke afgørelserne og endda for at forsøge gennem en alliance med højfinanssen at undergrave landets velfærd. Den første beskyldning kan man finde i „Social-Demokraten“'s leder i dag, hvor det siges, at de to oppositionspartier sinker sagernes gang, og hvor oppositionspartierne i kraft